TRADIŢII DE CRĂCIUN

de C. COSCO

Crăciunul! Crăciunul cu tot cortegiul lui de bucurie și indigestie, cu toată poezia, proza și sarmalele lui.

Copiii vor merge cu „bună dimineața la Moș-Ajun" și vor cere colaci (nu știu ce li se va da) tinerii își vor încolăci poate sufletul după nurii Mărioarei sau după ochii domnișoarei Adalciza la care vor fi invitați „să facă Moș-Ajunul". Cei în vârstă, în cazul cel mai rău (adică atunci când nu vor putea să plătească lui Canarache o damigenuță cu vin) se vor mulțumi să dea, dacă nu covrigi cel puțin nuele celor cari le vor turbura somnul. Hotărât, n'am ajuns la covrigi; dar după tradiție, vor putea copiii să alerge și după câini fiindcă aceștia umblă obicinuit cu covrigi în coadă. Nuca (vomica) se va găsi la farmacii iar mărul (discordiei) este și acum în posesia celor cari vor război.

In ziua de Crăciun, cât de cât, vom slăbi cureaua și ne vom alimenta. Pe lângă literatură de sărbători, toată nația cu stomac valid va înghiți și torpile și șoșoni-galoși și sticlă pisată, cârpe tocate, orice-numai sare amară și bicarbonat să fie. Se va refuza însă ca mezeluri toba... Percepției, cârnatul dacă lungimea lui va aminti vre-un șir de impozite iar curcanul îl vom putea găsi și la corpul sergenților de oraș ori în dormitorul bucătăresei.

*

Menu-ul și cadourile aranjate (pentru soție asigurarea... la o societate că soțul nu va mai merge la aperitive; pentru copii făgăduială că le vei da bomboane în loc de puști, soldați, săbii, aeroplane) rămâne odihna. D. Nicu va cumpăra ziare și se va odihni citind despre Nașterea... numai a unor oameni cari nu vor de cât pace și dreptate; despre Bunătatea Domnului... negustor speculant; despre Vicleimul... din familia vecinului; despre Fiul omului cum se cade (cel care a traficat cu cocoșei și devize) despre Binele către aproapele (răpirea soției amicului) despre Crăciunul trist (al celor cari au mai multe lefuri), etc.

★

Când însă d. Nicu, amețit de citire, va înțelege că e cuminte să se culce (pe omul amețit îl trimeți totd'auna la culcare) va fi bine și pentru... consumul de lumină electrică. Dacă însă va avea insomnie, nu-i rămâne creștinului de cât un singur lucru lesnicios: să se certe cu nevasta. După ceartă, consecință aproape obicinuită: bărbatul pleacă. Se duce să împlinească altă datină: „să umble cu steaua".

Ca să afle odată femeea că la Crăciun nu sunt numai Trei crai!

*

In forma comandată de existența hibridă a pungii, va fi cel mai liniștit și senin Crăciun pe care l-a avut un creștin. Un Crăciun spiritual, fără ca românul să fi luat sare... amară.

Totuși, tradiția obligă la altă atitudine (dacă ai pițule).

La Crăciun și mâncarea și băutura sunt la înălțimea... gâtlejului. Să nu jelim însă ca Eremia pe... ruinarea stomacului nostru. Odată pe an e Crăciunul și drept are fiecare să-și strice această bagatelă de organ.

Inchei cu o firitisire:

Drăgălașelor noastre cititoare și vivanților noștri lectori, mai sus-semnatul le urează de Crăciun sănătate și petrecere cu voe bună!

DIN traista moșului Cu-barbă Colilie

GREȘEALA MEDICALA

Prima zi de Crăciun. Pe masă, resturi de cozonac, pahare cu vin, mucuri de țigări, coji de mere, șervete mototolite, etc.

Fețele mosafirilor sunt îmbujorate ca chipul unei minore care a auzit o glumă decoltată.

Domnii s'au retras într'un ungher al salonului dăruindu-se jocului de table ori cărți, în vreme ce cuconetul a prins să taifăsuiască despre piață sau despre gustul îndoelnic al d-nei Y. care și-a luat ca iubit un bărbat cu ochii verzi ochi ce nu se asortează de fel cu tenul ei de brună...

In fața unei măsuțe „acaju" medicul Alecu P... și Ion R... societar al primei noastre scene, au început o partidă de table.

Tot aruncând zarurile, Ion R... la un moment dat, întreabă pe doctor:

— Ascultă doctore, ai săvârșit vreo greșală în cursul carierei d-tale?

Medicul își trece mâna prin părul des și cărunt, oftând adânc și răspunde cu o voce plină de regrete:

— Da, dragă prietene, am săvârșit o greșeală de care o să-mi pară rău câtă vreme oi trăi.

— Cum așa?

— Foarte simplu: am lecuit în două zile un pacient care era milionar!...

PE STRADA

Era ajunul Crăciunului. Pe strada Lipscani, îngheșuială. In fața vitrinei unui magazin cu articole pentru femei, se întâlnesc două prietene, amândouă înfofolite în mantouri ca niște autentici moș Crăciun.

Ochii uneia dintre ele se opresc pe talia celeilalte:

— Tii, Getta dragă, frumos mantou mai ai. Cât te-a costat?

— O jumătate de ceapă!...

— Dumirește-mă.

— Păi da, m'a costat o jumătate de ceapă cu care mi-am frecat ochii. Văzându-mă lăcrămând atât de amarnic, bărbatul meu mi-a cumpărat imediat mantoul deși înainte refuzase cu îndârjire să audă de așa ceva!...

NU CREDE...

In casă la Vasilești lume mai multă; ca la Crăciun.

Intr'un grup ceva mai numeros, unde se discutase cu mult brio despre existența stafiilor, medicul Niculescu este întrebat de un oaspete, al cărui cap în formă de căpățână de zahăr stârnește hazul doamnelor:

— Doctore, d-ta ca om de știință crezi în stafii?

Medicul replică prompt și răgușit:

— Dacă aș crede în stafii, dragul meu, fii sigur că m'aș fi lăsat de mult de meserie!...

INTRE COPII

— Cât am fost mic credeam în Moș Crăciun, dar acum ce rost mai are farsa asta!

UMO RIȘTII DIN TRECUT

VISUL UNEI NOPȚI DE CRĂCIUN

de A. de HERZ

Pe din dos, adică prin coridorul dela bucătărie, Mihai Stanciu se furișează în casă și cu două pachete enorme ca niște geamantane, urcă grăbit scara ce duce la etaj. Din capătul scării face doar o săritură până în iatac și, înnăbușind orice zgomot care l-ar putea da de gol, ascunde în dosul șifonierului pachetele cu jucăriile copiilor.

E ajunul Crăciunului și a umblat năuc prin toate prăvăliile, ca să cumpere ce era scris în răvașul adresat de copii. Moșului care odată pe an vine cu dăsagii plini la copii cuminți. N'a fost treabă ușoară. Copiilor li se năzare ce cu mintea nu gândești. Ba, văd la altul ceva, cum vor să aibă și ei; ba, zgâesc ochii la vitrina magazinelor și nu se pot hotărî. Două ceasuri a umblat Stanciu să găsească, pentru fată, o păpușă cu un dulap plin de rochițe și rufe, iar pentru băiat un tren electric cu stație, tuneluri și semnale, ceferiste. In sfârșit a găsit ceva scump dar solid, și cutiile impachetate de vânzători grăbiți să trimeată nota la cassă, au fost aduse la domiciliu pentru ca a doua zi copiii să se bucure de darurile lui Moș Crăciun.

Stanciu își frecă mâinile de bucurie, și intră radios în sufragerie, unde copiii, sub priveghierea mamei lor, termina masa, ca să se culce mai devreme și să se poată scula dis de dimineață. Dintr'o clipire de ochi, d-na Stanciu pricepu isprava și se bucură și ea de bucuria soțului, nerăbdătoare să vadă și ea bucuria celor alintați.

— Mi se pare că anul ăsta nu vine Moș Crăciun.

Copiii îngălbeniră. Fata încremeni cu ochii în ochii băiatului, iar băiatul rămase cu lingurița de compot în mână.

— Nu cred, adaose mama, poate că nu vine la copiii răi, dar ai noștri au fost cuminți.

— Sunt jucăriile prea scumpe și Moș Crăciun n'are cu ce să cumpere.

Fata mai vioaie și mai sprințenă întrerupse:

— Nu-i adevărat. Mai întâi Moș Crăciun nu cumpără. I le dă Dumnezeu. Și Dumnezeu are parale.

— De unde? întrebă băiatul.

— Dela el! Dumnezeu face parale cum a făcut de toate.

Părinții se priviră unul pe altul cu înțelesul acela care denotă că cei mai deștepți copii sunt ai lor.

Și masa se termină rest cu o enervare care ia pofta de a mai mânca. Băiețașul rămase pe gânduri. Fetița mai sireată, caută să surprindă ceva din privirile părinților și să prindă o vorbă din ceeace vorbesc ei. Ii fu cu neputință să ghicească ceva.

— Dar dacă vine, vine la noapte!

— Probabil.

— Pe unde?

— Pe coș. Lasă jucăriile lângă paturi și fuge la altă casă, unde face acelaș lucru.

— Atunci ne-am păcălit, spune băețașul, noi avem calorifer. La cine are calorifer, Moș Crăciun intră pe fereastră.

Și copiii amândoi își repeziră ochii pe fereastră, cu gândul că poate Moș Crăciun a și început să-i dea târcoale.

— Eu mă gândesc, — mai adaugă băiețașul să lăsăm fereastra deschisă, ca să vadă că avem calorifer și să nu se căznească cu geamul ca Maria când face odăile dimineața.

Stanciu curmă vorba, ca nu cumva să se dea de gol din prea multe iscodiri ale copiilor. Copii ca ai lui, mai rar!

După un sfert de oră, în dârdora dezbrăcatului, frățiorul și surioara începură să chibzuiască.

— Crezi tu, ce spune tata? Mai întâi că Moș Crăciun e mai bătrân decât mama mare și mama mare deabea urcă scările; cum vrei să se urce mai sus, la vârsta lui, până la fereastra noastră?

Băiețașul privi lung spre fereastră și văzu că e așa.

— Atunci, tu cum crezi că face?

— Jucăriile le-a cumpărat tata. Sunt dincolo în odaie.

Copilul dădu să fugă într'acolo.

— Stai! Nu te duce, că se supără. Lasă că-i facem plăcerea să credem că crede el că am crezut noi.

— Vrei să mă minți. Nu e așa! L-am fi văzut noi. Tot Moș Crăciun, e ăla care vine.

— Știi ceva? Hai să ne facem că dormim.

Și în odaia luminată numai de candela din dreptul iconițelor, copiii se suiră în pat și își culcară capul pe pernă, cu ochii țintă la fereastra pe unde pătrunde minunea.

Fulgii deși începură să se cearnă din văzduh, cum le stă bine în noaptea ajunului. De departe veneau cântecele copiilor cu „bună dimineața", și tăcerea străzii era din când în când întreruptă de clopoțeii unei sănii. Toate nopțile de iarnă sunt la fel, dar când știi că se va întâmpla ceva neobișnuit, par'că totul ia o altă înfățișare și însăși noaptea ca toate nopțile, pare că nu mai seamănă cu toate celelalte.

Trecuse de miezul nopții. Stanciu se dădu jos din pat și desfăcu hârtia în care erau împachetate jucăriile. Prima care s'a bucurat era d-na Stanciu. Rezemată în perne, legăna păpușa, ca pe un copil nou născut, și nu se mai sătura cotrobăind prin dulăpiorul cu fel de fel de petece așezate cu rost. Stanicu legă vagoanele trenului, potrivi șinele, puse trenul pe ele, și în vârful picioarelor trecu în odaia de alături. Liniștea de afară se îmbină cu liniștea dinăuntru.

Așeză trenul și păpușa la picioarele paturilor și, tot în vârful picioarelor, se întoarse lângă nevastă.

— Dorm?

— Amândoi sunt duși. N'ai idee cât m'a impresionat și pe mine. In definitiv e vârsta cea mai frumoasă, când crezi tot ce ți se spune, când trăiești în visuri și când n'ai altă grije decât să ai părinți, care îți împlinesc dorințele. Azi, numai copiii sunt fericiți. Lor nu le spulberă nimeni iluziile...

Alături, cineva pufni în râs. Răspunse alt râs înfundat într'o pernă și deodată fetița se ridică din pat, cu ochii aprinși de bucurie și un zâmbet de biruință. Băețașul făcu la fel.

— L-ai văzut pe Moș Crăciun?

— Da. Era tata.

— St! Să nu ne audă. I-am strica toată bucuria. Lasă-l să creadă. La urma urmei, de ce să nu le facem plăcerea!... Atâta bucurie au și ei de Crăciun.

Și la lumina candelei, unul numără câte vagoane are trenul, și celalt câte combinezoane are păpușa.

CINE E MOȘ CRĂCIUN?

CE ZIC EU:

Un moș pe care
Am să-l văd și eu
Când mă voi duce
Sus la Dumnezeu

De nu cumva
Adresa nu greșesc
Și'n loc de rai
La iad să nimeresc.

De oarece'l primesc
Cam supărat
Tot cumpăr
Și tot am de cumpărat

In cât de-așa plăcere
M'ași lipsi
Iar moșul, dac'ar și
N'ar mai veni!

CE RĂSPUNDE NEVASTA:

Este un moș ce dă de lucru
La oricare gospodină
Făcând-o în menaj să lupte
Intocmai ca o eroină.

Când ești ceva mai tinerică
Tot nu te uită când sosește
Insă cu cât se scurge vremea
Cadoul ți se trosește.

Moșneagul vine și se duce,
Eu fac sarmale, caltaboș
Și an de an pe nesimțite,
M'aleg cu bărbățelul: moș!!

C. IORGULESCU

COLACI... DE HÂRTIE

Ninge. Domnul și doamna, întorcându-se sgribuliți din oraș, nu vor să intre în casă și se așează pe pragul intrării.

Sergentul din post îi vede și întreabă:

— Ce!... nu puteți intra în casă?

— Ba da!... Dar ne puse naiba să cumpărăm de Crăciun copiilor noștri câte o pupeză cu aer comprimat.

*

— Poate afli o noutate de Crăciun. Te întreb: de ce a divorțat Nineta de George?

— Fiindcă... s'au căsătorit!

★

Surpriză de Crăciun.

El. — *Ai putea schimba bancnota de o mie lei?*

Ea. — *Da. Am cumpărat o pălărie cu opt sute lei și o pereche de ciorapi cu 195 lei...*

★

Ea. — *Știi cât sunt de frumoasă! Credeam că Moș-Crăciun îmi va aduce o haină de blană.*

El. — *Moș-Crăciun, draga mea, a fost mai darnic de cât te așteptai: ne-a adus un vagon de lemne în pivniță.*

LA RESTAURANT

— Chelner, caltaboșii ăștia nu se pot mânca. Să vină patronul imediat!...

— Și credeți că patronul o să-i poată mânca?

UN SFAT DE CRĂCIUN

Crăciunul
Cu o carte bună
E
Ca un cozonac cu mac...
Deci nu cred să spun o minciună
Dacă v'o recomand ca bună
Pe cea cu
„Niță Pitpalac".

—o◆o—

Nuci cu miez

— Mi-a spus Nicu că de Crăciun îmi va face un frumos „prezent"...

— Nu fii proastă, dragă! Cere-i mai bine să-ți dea un cadou!

*

Secretara lui Moș-Crăciun. — Anul ăsta am primit cinci sute milioane de scrisori.

Moș-Crăciun. — Și cari jucării sunt mai mult dorite?

Secretara. — O, nu! Toată lumea vrea lemne și carne.

*

Doamna (cercetând încălțămintea dinaintea căminului). — Moș-Crăciun n'a pus nimic în pantofii mei!...

Domnul (într'un fotoliu citind bosumflat *Universul*). — Se vede treaba că a găsit că au tocurile prea caraghioase!

*

De Crăciun, fetițele doresc o păpușă cu ochi albaștri, iar băeții vor soldați.

Apoi, cu anii, gusturile se inversează.

*

Copii! Nu uitați că, în timp ce voi dormiți părinții voștri se joacă cu trenul pe care l-ați primit cadou și îi strică arcul!

★

Doi copii, în fața pomului, așteaptă apariția lui Moș-Crăciun. Insă sunt plictisiți și increduli. Atunci unul din ei exclamă:

— Trebue să-l desvățăm pe tăticu de superstiția asta caraghioasă!

Când a vorbit Niță cu o ziaristă italiană

Intr'o după amiază la Milanu a fost iarăș, din porunca programului iscursiei, „frai-biliard" sau cum s'ar zice: să stai, adică, pă saltea și să-ți numeri firele din barbă.

Sițica însă umbla după târgueli. c'a văzut în geamu ăla pă dracu și dincolo pă lacu. Sgâmboii găsiseră niște „bambini" să se joace „de-a mama și de-a tata" între care Nițișor, fiind tată, altoise niște fetițe taliene, că știa el cum este povestea și la alți tați și pentru că zicea că de ce copilele nu vorbesc rumânește.

Eu mă dusesem să mai încerc niște „paare" să văd dacă sântără de sticlă semplă sau de cleștar. Eram la fiascheria Toscana, în gălăria de lângă Domnu din Milan (Duomo di Milano).

Pe când vorbeam cu paaru care mă întreba, adicătelea, cum mă simțesc, fiindcă eu îl enterogasem pă el de ce neam este, mă pomenesc față în față și vizavi cu o damă, o persoană de sex femelin.

Zice: — Bongiorno, siniore Nitza Pitpalacco!

Zic: — Il ve saruto li mano, siniora! Ma, come vi chiama?

— Rioci! zice. Io sono dona Rioci della Gazeta di Puglia que a fosto a Bucaresti con congreso della Presa latina. Vi conosco.

Și trecurăm la altă vorbă.

— Bene, sorella mia. Sono incantato. Mă bucur și mă scutur. Dar vorbirea e: come statu? Che faci il mondo p'acasa? Vostro uomo? Bambini?

Poftii fomeia să stea pe camiceta, pe cămașă adică. Imi spuse c'a aflat că sunt în Milanu și vrea să scrie în jurnale cevas despre mine, că știe că am nevastă și soplimente la mustăți și vrea să compue o vorbă și-un cuvânt și despre Rumânia.

— Publicamo un articolo, a zis siniora. Dicemo que esti uno Nitza Pitpalacco e una Sitza, e li due bambini, sgamboilli. Scrivemo que Nitza a discotato con il Prezidente de i Republica e l-a invitato a tuzlama preparato di piceri di vaca. Publicamo poi que sinora Sitza e una persona grassana, tropo șucaar, fosto a Parigi dove a comperato: cento robe, quaranta capelint, cincuanta combinezoni, quatro cutii per vopsire la machina di preparare li sarmali e ostropello; venticinque camicetti, due cenți borcanelli per ongere la facia e altro marafetti...

Mă umflam cum se umflă curcanul. Mă atinsese talianca la coarda simțitoare. Auzi colo, să se ixprime așa de mine și de Sița în jurnal!... Rumânu e filotim și complizant:

— Sinora, zic, grație molto per la demonstratione. Comandomo presto: quaranta mititeli (piccolini) cinque frituri di momizzi, una fleicolitza con urso senti molto piaceri di sugere; poi oto fodulia di berbeco e altri porcherie a la gratario...

Jurnalista, turtită de așa prepagandă, întrebă:

— Caro mio! Ma, siniore, potemo mangiare tanti alimenti?

— Tanti? Chemăm și pe tanti! strigai eu îndatoritor. Noi, rumeni, abiamo non stomaco, ma una ocna, uno silozo. Bagamo ala interiore del intestino și lemni di fago. A la oltima lasatti peme: luamo câte uno bicarbonato er di soda.

— Bene, siniore! se învoi jurnalista și vorbi mai departe.

Am — întrebat și eu de alte daraveli mai importante. Am zis:

— Prego sinora, ma voi ați preparato il bultone, ați bagato a la cave combustibilo, ați puso gogoșari e altro castravezzi?

— Și, siniore, a răspuns ziarista, care se vedea că e gospodină ca și Sița mea.

— Aloro, zisei, ești gigea. Prego, scribendi a diario.

Și ca doi latini ce ne numim, ne-am sărutetără a la vivat concurența.

Tomnai în momentul ăsta Sița care forfotise prin prăvălii după cârpeturi, se propti, căzută ca din cer, în fața noastră.

Scăpăra din ochi fulgere. Nu se putu stăpâni:

— Aloro, tradittore? Ți faci di testa? Maimuzza!

— Non, serella nostra giornalistit, făcând Siții tot felul de semne.

— Cu talience, hai?!

— Ron, sortila nostra giornalista. Ne publică în giornale...

Și-i strecurai un cot în coastă. O recomandai numai decât:

— Mia consorta Sitza — siniora Rioci. Zice că ne cunoaște că... tu ești zăltată...

— Cum?

— Taci!

Și-i spusei în viteză: dumneaei se duce momentul la jurnal și compune despre tine că ești bellă, că ai doojdaani și se uită toți fraerii cu cioc la tine; că Mățăloaili sântără niște scârbe. De mine o să zică pă cum că sunt „dato al diavolo", dar că nu se mai uită nici o fomeie la mursa mea.

Configurată, Sița se repezi atuncilea la jurnalistă și o umplu cu ruj pe obraz, adică o pupă. Apoi zise:

— Siniora, înghițito questa affacere, ma si videmo come vi este cheresteaua del obragio. Poblicare, bone. Non poblicare, tutta aqua di Dunanea non vi lavane la facia.

Ne-am despărțit de jurnalistă jucând de bucurie. Iar o să știe Itidenții despre noi! m'am gândit.

La plecare am vrut să-i dau sorellei chiar ceva bani de tramvai. I-am dat numai complimenturi și să sărute dulce pe copii.

Niță Pitpalac
p. c. COSTACHE GLUMICI

MOȘ-CRĂCIUN. — Care va să zică, ăștia mă concurează!

INTR'O ZI DE CRĂCIUN

Se cunoșteau de mult, de când erau copii și, după ce au intrat și ei în lume, soarta i-a aruncat la acelaș minister și Statul i-a scos la pensie în aceeași zi. Nu s'a însurat nici unul, nici altul.

Mâncau la acelaș restaurant, dar nu știu cum se făcea că, în mod regulat, vinul îl plătea numai unul din ei.

— Ce zici, mai luăm o jumătate?

— De, ca să nu te refuz.

Și tot ca să nu-l refuze, el care nu plătea niciodată, bea vârtos.

In prima zi a unui Crăciun, după ce se ospătaseră bine, cu piftie, cu sarmale și cârnați, prietenul care dădea tonul și achita vinul, întrebă iar:

— Ce zici, nu ești de părere să luăm o jumătățică?

— De, ca să nu te refuz!

Atunci celalt, pentru prima dată de când dăinuia prietenia lor, își ieși din fire:

— Da mai du-te dracului și refuză-mă și tu odată, că m'ai spetit cu băutura.

CU BARBĂ CA MOȘ-CRĂCIUN? NUUU!

In seara de Ajun, Moș-Crăciun descinde și la familia Risipescu. Intră direct la Risipescu-junior, în vârstă de 6 ani, care la vremea aceea se găsea în pat. Și Moș-Crăciun se scuză:

— Ionică dragă, îmi pare rău, dar nu mai mi-a rămas nici o jucărie!

IONICĂ. — Nu face nimic, Moș-Crăciun, poți să-mi semnezi o poliță!

*

MAMA. — Ce faci cu cismele de vânătoare ale lui tată-tău?

RADUCU (de cinci ani). — Le-am pregătit pentru Moș-Crăciun, că sunt mai încăpătoare!

*

SOȚIA. — Știi, Victore, că inelul pe care mi l-ai cumpărat anul trecut de Crăciun, s'a demodat?

SOȚUL. — Zău? Am o idee: ce-ar fi să-l vindem?

*

Intre Nicu și Gigel.

— Mămica mi-a spus: „dacă ești cuminte, Moș-Crăciun îți va aduce un frățior". Se vede treaba că am fost prea cuminte, fiindcă mi-a adus doi!

★

— Eri am spart toba pe care am primit-o cadou de Crăciun dela unchiul Costică...

— Și tatăl tău ce-a zis? Te-a bătut?

— Da' de unde! Mi-a dat douăzeci de lei!

*

— Așa dar crezi că e unchiul Nae cel care ne pune ceva în pantofiori?

— Vom vedea!... Am de gând să pun o sticlă de vin lângă cămin!

★

Sacha Guitry dejuna singur într'un restaurant nou și foarte scump care se deschisese de câteva zile pe malul stâng al Senei.

Aducându-i chelnerul socoteala, care era din cale afară de sărată, artistul ceru să vină patronul restaurantului. După două minute, se afla în fața lui Guitry.

— Cu ce vă pot fi de folos, d-le?

— Socoteala asta e pentru mine?

— Da, d-le.

— Pe semne că nu mă cunoști?

— Nu, d-le... Cine sunteți dv.?

— Păi un confrate, d-le dragă, un confrate...

— Ah! dacă știam... Vă fac o reducere de 75%.

Apoi, la plecare, restauratorul conduse pe Guitry până la ușe. In momentul despărțirii, întreabă pe artist:

— Mă ertați, dragă confrate, pentru indiscreția de care dau dovadă: pot să știu ce restaurant țineți?

— Nu țin nici un resturant!

— Nu mi-ați spus că sunteți confrate?

— Ba da.

— Ce fel de confrate?

Confidențial, Guitry îi șopti:

— Sunt hot, la fel ca d-ta!

DECEPȚIE

— De ce ești tristă, fetițo? La tine nu a venit Moș Crăciun?

— Ba da...

— Și ce ți-a adus?

— O sticlă cu untură de ...

AMINTIRI

Cu ciuboțele și casâncă

Era pe atunci în satul meu de munte, cu o lună și mai bine înainte de sărbători, mare zarvă. Cum venea seara, lămpile, ca niște licurici, răspândiți pe dealuri, începeau să se arate; chemări din corn se auzeau din toate colțurile satului. Ici se adunau flăcăi care aveau să meargă cu capra, dincolo cei cu plugușorul, cu irozii ori cu buhaiul.

Fetele mari, adunate în șezători, coseau costumele flăcăilor, iar bătrânii încercau sfichiul de cânepă al bicelor, în pocnete prelungi.

La noi, reîncepea curățatul nucilor și câte și mai câte trude gospodărești. Numai eu, pe vremea aceea de zarvă și bucurii, încurcând cele treburi, purtam în inimă și, mai mult, în revărsări de lacrimi, durerea unei mari și veșnice dorinți neîndeplinite.

Țărăncuțele purtau pe atunci, în satul meu, ciuboțele cu scârț și potcovele galbene, iar pe cap casânci de toate neamurile și mai ales de toate culorile. Așa înțolite și cu trăistuțe în spate, colindau și fetele alături de băeți, amestecându-și cântecul cu larma câinilor. Spre aceste nevisate minuni râvnea inima mea. Dar, rugămințile mele înfiăneau veșnic, stăvilar de neclintit, boeria mamei, care prefera strae de târg și nu îngăduia ca fetele să umble hojma la colind.

★

Intr'o seară de ajun, pe când maica arunca cu lopata colaci și colăcei în cuptor, pentru urători mici și mari, și întorcea, în ceaunul mare cu unt, neuitatele crafle, tăicuțul, tovarăș de șolticării, făcându-mi cu ochiul, m'a scos dintre covenț le cu aluat și pornind cu mine de mână dealungul ceardacului, tiptil, tiptil, nu și-a oprit pașii decât în iatac. Acolo luminile cerului s'au deschis, sufletul meu și buzele au început să sărute frenetic potcovelele de aur ale ciuboțelelor mele. O trăistuță și-o casâncă verde, mai verde decât toate nădejdile de până atunci, împlineau minunea. Nu știu să fi încercat, mai târziu, bucuria unei podoabe de îmbrăcăminte mai mare ca aceea. Când m'a văzut mama așa împodobită, iute cum era de fire, cu mâna plină de cocă, s'a repezit la casâncă. Dar lacrimile izvorite din adâncul deznădejdii mele și chipul răvășit, trebuie să fi inspirat atâta milă, că mama repezită s'a oprit în alintare, în care întodeauna parcă se îngrămădeau vorbe de dragoste, pe care numai gura ei a știut să le rostească.

A doua zi, cu trăistuța în spate, am pornit cu steaua, dar în loc să mă opresc la două case, neamuri apropiate, unde mă așteptau bănuți zimțați, am luat-o pe la cei oameni nevoiași, cari făceau treabă la noi și cu cari mă aflam în mare prietesug. Parcă-i aud:

— „Iracan di mini, cum ai vinit matale să ni urezi, duduie?"

Și din comândul greu adunat, alături de nuci și colăcei, aluneca în fundul traistei câte un bănuț de argint.

Satul lung și traista mare. Un argat călare m'a cules pe la amiază de pe cele ulițe. Când am intrat pe poartă, glasul mamei din ceardac prevestea a furtună; noroc că dintr'o odaie, în semn de curcubeu, i-a luat-o tăicuțul înainte, coborând scările.

— „Ne-o făcut de râs și tu ești de vină", a mai apucat să rostească mama, în timp ce brațele voinice ale tatei m'au înfășcat depe cal, sărutându-mi, în râs stăpânit, obrajii îmbujorați. Numai când fericită i-am arătat rodul din traistă, a tăcut și asta era mai mult decât furtuna mamei.

Cu măicuța nu se glumea, iar când nici ochii tatei, în care găseam adesea clipirea înțelegătoare a trăsnăilor mele, nu i-am mai întâlnit, am știut că prăbușirea nemai pomenitei bucurii se săvârșea.

— „Ian te uită, poșădic fără rușăni! Amu să ti duci la rumâni și să dai paralili îndărăt! Ci? Cerșeși?"

Am plecat, cu om din curte, că porunca trebuia mântuită.

Cu mâna sprijinită de obraz a semn de mare nedumerire, mă întâmpinau femeile:

— „Vai di mini și di mini, duduie; să facă duduca noastră una ca aiasta" și traista se întindea ca să-și iee ele, de data aceasta, banul dăruit.

...Crăciun cu casâncă, ciuboțele și potcovele de aur — cum te-aș mai vrea, chiar așa, cu dojana aspră a măicuții!

CELIA POP

MÂNDRIE

— Privește! Ăsta a fost unchiul nostru. Cel mai mare porc!

CU „BUNĂ 'MNEAȚA"

Rânduri cinice pentru vreme de îndreptățită economie.

— „'Mneața la Moș-Ajun, ne dați ori nu ne dați?"

— Vă dăm copilași, vă dăm, cum să nu vă dăm, că iată, am făcut și noi jalbă către Moș Crăciun să ne dea:

Mai întâi și 'ntâi mezeluri: parizer, salam, lebărvurșt, tobă, debrețin, șuncă, mortadelă, kracauer, slăninuță, polis, ghiudem, limbă. Pe urmă: ciorbă de potoare de burtă, schimbea, pacea, rasol de vacă, de găină, de curcan, cu muștar, cu hrean, cu varză roșie, cu castraveciori, cu gogonele, gogoșari în oțet, murați (cum e fi), sarmale, caltaboși, piftie, cârnați de purcel cu metrul; mâncare cu măsline și capere, cu coconare... Conserve: fasole (franțuzească), mazăre, ghiveciu, vinete, roșii, pestrițe, tricolore. Friptură de porc: mușchiu, costițe în tingire, pe grătar. Pulpă de vițel, capac de vițel umplut, fleică de vacă de unde suge ursu, ceva momițe, ficățel împănat cu slănină, usturoi, curcan pe varză, pe cartofi, la tavă, umplut cu castane...

Și să ne mai dea: brânză de Brăila, telemea, cașcaval Penteleu, svaitzer, de burduf, cremă de Jiu, olandă, camambert, roquefort, brie...

Ceva poame de rigoare: mere, pere, struguri, portocale, mandarine, grap-fruit...

Și, neapărat, ceeace reprezintă forța, temelia unei mese: lichior, amestecată, orange, țuică, cacao, secărică, piperment, biter; vin alb, negru, profiriu, Nicorești, Odobești, Panciu, Drăgășani, Sarica, Murfatlar, Viță de Rhin, Sautern, Berheci, Cotnari, nou, vechiu, o vadră, două, patru, șase — cât o fi...

— „Mneața la Moș-Ajun, ne dați, ne dați?"

— Vă dau, scumpilor, vă dau, că iată mi-adusei aminte să mai cer și eu ceva... Iacă, să mi se dea și ceva lei, fiindcă altfel, cum nu sunt nici speculant, nici nu știu să fac afaceri jalba voastră rămâne la dosar. COSTEL

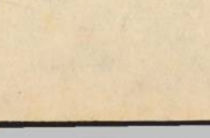

DE-ALE LUI NIȚĂ PITPALAC

SIȚA: — Acuma vii? Și cu damigeana goală?
NIȚĂ: — Sițo tută, nu te supăra. N'am putut să duc damigeana că era grea, așa că am băut-o!...

INTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI

— Dragul meu Mufunache, ce-mi dorești cu ocazia venirii bătrânului Crăciun?

Răspunsul prietenului „serios":

— Bătrânului Crăciun? Bătrânului Crăciun? Cine o mai fi și babalâcul ăsta?!...

*

— Mă, Trică, tu nu-ți așezi ghetele în fața sobei?
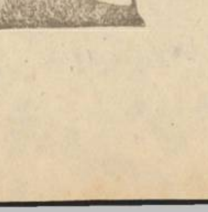
— Le-aș așeza, frate Costică, dacă aș fi sigur că Moș Crăciun le pingelește!...